04/09/2019

Ανακουφιστικά μέτρα για όσους έχασαν τις περιουσίες τους στον πόλεμο

/ Επικαιρότητα

Της Ζήνας Λυσάνδρου Παναγίδη Δημάρχου Λευκονοίκου

Φαίνεται ότι λύση σύντομα με ανθρώπινες προσπάθειες δεν φαίνεται στον ορίζοντα. Είναι τόσο περίπλοκα τα πράγματα, αφού δεν είχαμε μυαλό να λύσουμε το πρόβλημά μας από τα πρώτα χρόνια, τότε που μας έδιναν την πιο σπουδαία πόλη της Κύπρου μας, την Αμμόχωστο. Ασφαλώς, τα συμφέροντα των συμπατριωτών μας σήμερα εστιάζονται στους πύργους, τις επαύλεις, το φυσικό αέριο, και δεν αντιλαμβάνονται ότι τα οφέλη με τη λύση θα είναι εκατονταπλάσια για όλους τους κατοίκους του νησιού μας, όπως συνήθιζε να μας υπενθυμίζει ο αείμνηστος Πρόεδρος της Επιτροπής Κατεχόμενων Δήμων, Αλέξης Γαλανός.

Ούτως εχόντων των πραγμάτων, λοιπόν, ας βρούμε κάποιους τρόπους για να ανακουφίσουμε και τους πρόσφυγες για την απώλεια χρήσης της περιουσίας τους. Όχι για την απώλεια της περιουσίας τους, αυτό θα λυθεί μόνο με τη λύση, αλλά επειδή, ενώ έχουν τόσα χωράφια, τόση γη, τόσα κτήρια, δεν έχουν κανένα εισόδημα. Δεν μπορούν να αξιοποιήσουν την περιουσία τους. Αυτό το ζητάμε, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι κάθε φορά που συμβαίνει μια νεροποντή που τη βαφτίζουμε μόνο στην Κύπρο, «θεομηνία», ανοίγουν τα ταμεία του κράτους για

να δοθεί αποζημίωση σε διάφορες τάξεις συμπατριωτών μας, κάποιοι από τους οποίους κάποτε, για να εξαναγκάσουν την κυβέρνηση να τους αποζημιώσει, έκλειναν και τους δρόμους.

Φέτος που ήταν καλοχρονιά, θα γέμιζαν οι αποθήκες μας με σιτάρι, εμάς στη Μεσαορία. Κάτι ήξεραν οι σοφοί πρόγονοί μας που έλεγαν: «Αν γιωρκήσει η Μεσαρκά, τρων μανάες τζιαι παιθκιά». Οι Μορφίτες δεν θα ήξεραν πού να βάλουν τα πορτοκάλια τους, οι Καραβιώτες και οι Λαπηθιώτες τα λεμόνια τους, οι Καρπασίτες τα καπνά τους, τα κολοκάσια τους στον Άγιο Ανδρόνικο που ήταν φημισμένος, οι Ακανθιώτες τα πρώιμα ζαρζαβατικά τους, ο Άγιος Αμβρόσιος τα χρυσόμηλα και τα καΐσιά του και τόσα άλλα.

Για να αντέξει, λοιπόν, ο προσφυγικός κόσμος τον μακροχρόνιο αγώνα που μας έχουν επιβάλει, και να μην ξεπουλήσει τη γη του στις αρχές του ψευδοκράτους, όχι γιατί δεν είναι πατριώτες, αλλά γιατί η ανάγκη είναι αδήριτη κάποτε, χρειάζεται να εφαρμοστεί, έστω και τώρα, μετά από 45 χρόνια, η πολιτική της ίσης κατανομής βαρών.

Αρκετά όλα αυτά τα δίσεκτα χρόνια υπέφερε ο προσφυγικός κόσμος, προσπαθώντας να επιβιώσει, υφιστάμενος μύριες στερήσεις, ευτελισμούς, υποτίμηση, κακομεταχείριση. Αρκετά όλοι οι πρόσφυγες ανέχτηκαν να είναι φτηνό εργατικό δυναμικό, ιδίως οι γυναίκες που στα σπίτια τους ήταν βασίλισσες και αρχόντισσες, και ύστερα η ανάγκη τις έβγαλε στη βιοπάλη για να βοηθήσουν στον οικογενειακό προϋπολογισμό.

Καιρός, λοιπόν, να εφαρμοστεί στην πράξη η ίση κατανομή βαρών. Να ανακουφιστούν οι πρόσφυγες. Κάποιοι ειδήμονες και επαΐοντες, να κληθούν από την πολιτεία να εκπονήσουν ένα σχέδιο το οποίο να εγκριθεί από όλες τις πολιτικές δυνάμεις του Κοινοβουλίου, και να έχουν και οι πρόσφυγες, ανάλογα με την περιουσία που άφησαν στην κατεχόμενη γη μας, κάποια ανακουφιστικά μέτρα. Πώς αλλιώς να αντέξουν;

Αυτή είναι η δίκαιη αντιμετώπιση των προσφύγων. Να δημιουργηθεί ένα Ταμείο, π.χ., στο οποίο να συγκεντρώνονται αρκετά από τα εκατομμύρια που κάποιοι καρπούνται λόγω της υπεραξίας της γης ή λόγω άλλων δοσοληψιών. Δεν γίνεται, οι κερδισμένοι, κερδισμένοι για πάντα, και οι χαμένοι, χαμένοι.

Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα. Από λόγια και υποσχέσεις έχουμε χορτάσει οι πρόσφυγες. Καιρός για έργα. Τόσα χρόνια όλοι μας ενέπαιζαν. Η υπομονή μας εξαντλείται. Τώρα που περάσαμε τον κάβο της κρίσης και ορθοποδήσαμε, ας εφαρμόσουμε την ίση κατανομή βαρών.

Τώρα που είναι ορατός ο κίνδυνος να ξεπουληθεί η Αμμόχωστος. Για να μην κλάψουμε πάλι επί ερειπίων, ως σύγχρονοι Επιμηθείς. Για να μην τρέχουμε, ασθμαίνοντας, πίσω από τις εξελίξεις. Ας τις προλάβουμε και μια φορά!